

Arrest

nr. 296 728 van 8 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 4 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 19 februari 2020 België binnen met een paspoort met visum en verzoekt op 7 mei 2021 om internationale bescherming. Op 4 april 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U heeft de Salvadoraanse nationaliteit. U werd geboren op (...) 2004. U woonde samen met uw moeder in Ciudad Futura, gemeente Cuscatancingo gelegen in de staat San Salvador. Uw ouders waren gescheiden.

Sinds de scheiding woonde uw vader – S. E. L. L. (...) – samen met uw stiefmoeder – A. G. B. M. (...) – in de gemeente Colon gelegen in de staat La Libertad. Uw stiefzus – C. G. L. B. (...) woonde ook bij hen. Uw vader bezocht u ongeveer om de twee weken en jullie spendeerden dan een paar uur of een hele dag samen. Jullie bleven nooit bij u thuis, maar gingen telkens elders naartoe, zoals bijvoorbeeld het winkelcentrum of het voetbalveld. Uw vader stopte met werken in april 2019 en bleef sindsdien thuis om voor uw stiefzus te zorgen.

Op 9 januari 2020 belde u uw vader 's ochtends op om te vertellen dat u iets eerder buiten was aangesproken door twee onbekende mannen. U had het huis verlaten om een snack te gaan kopen, toen twee bendeleden u tegenhielden en zeiden dat u moest toetreden tot de bende en dat u zou fungeren als kijkpost. U antwoordde dat u hun ideologie niet deelde en weigerde toe te treden. Hierop begonnen de bendeleden u te bedreigen en zeiden ze dat als u niet zou meewerken, ze u zouden vermoorden. Uw vader vertelde u aan de telefoon dat u uw spullen bijeen moest pakken en dat hij u zou komen ophalen. Uw vader belde uw moeder op en legde haar de situatie uit, waarop zij haar toestemming gaf aan uw vader om u mee te nemen naar uw grootouders. Diezelfde dag in de namiddag pikte uw vader u op met de motor en vertrokken jullie richting het huis van uw grootouders, gelegen 120 kilometer verderop in Santa Cruz Porillo. Uw vader zette u daar af en keerde zelf terug naar huis.

Op 13 januari ontving u een dreigtelefoon van de bendeleden. Ze vertelden u dat ze wisten dat u de kolonie had verlaten, en vroegen u waarom u dat had gedaan. Ze vertelden u ook dat eender waar u naartoe was gegaan, ze u zouden vinden en ze u zouden vermoorden. Diezelfde dag besliste uw vader dat u op deze manier niet verder kon leven en zag hij een vertrek uit het land als enige mogelijke oplossing. Via de telefoon vertelde uw vader hetgeen was gebeurd aan uw moeder en deelde hij zijn beslissing om u uit het land te halen met haar mee. Gedurende negenendertig dagen leefde u opgesloten in het huis van uw grootouders. In die tijd heeft niets meer gehoord van de bendeleden.

Op 17 februari in de avond ging uw vader naar het huis van zijn ouders, om u zo de volgende ochtend mee te kunnen nemen naar de luchthaven. Uw vader, stiefmoeder, halfzus en u verlieten El Salvador per vliegtuig op 18 februari 2020 en kwamen op 19 februari 2020 aan in België.

Op 24 februari 2020 dienden uw ouders een verzoek om internationale bescherming in. Op 7 september 2020 besliste het CGVS tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan hun problemen met MS13. Uw vader en stiefmoeder gingen in beroep tegen deze beslissing maar op 23 april 2021 oordeelde de RVV eveneens dat er aan hun problemen geen geloof gehecht kan worden.

Zonder België te verlaten dienden uw vader en stiefmoeder op 19 mei 2021 hun tweede verzoek om internationale bescherming in. Uw stiefmoeder herhaalde dat u een gevaar voor uw leven kent in El Salvador vanwege de problemen die u daar hebt gekend. Uw vader en stiefmoeder verklaarden dat de bendeleden van MS13, ondanks dat jullie in België zijn, nog steeds op zoek zijn naar u. Vier van hen zijn namelijk naar het huis van uw moeder gegaan, waar u vroeger woonde, en hebben naar u gevraagd. Wat uw halfzus betreft, verklaarde uw vader dat zij ouder wordt en dat meisjes in El Salvador kunnen worden lastiggevallen door de bendes. Zij was negen jaar op dat moment en meisjes in El Salvador worden vanaf hun dertien à veertien jaar lastiggevallen door bendes die in het hele land aanwezig zijn. Uw stiefmoeder vreesde dat de bendes represailles kunnen nemen tegen haarzelf en uw vader omdat zij u naar België brachten en ook omdat zij hen zouden zien als een bron van financiën en hen daarom zouden vermoorden. Op 15 juli 2021 besliste het CGVS tot een niet-ontvankelijkheid van verzoek omdat er geen nieuwe elementen waren die hun kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. Uw ouders dienden geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 7 mei 2021 diende u zelf een verzoek om internationale bescherming in met zelfde motieven zoals hierboven weergegeven. Ter staving van uw verzoek legt u uw schoolrapport neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u op het ogenblik van uw verzoek om internationale bescherming, op 7 mei 2021, minderjarig was en uw moeder werd aangesteld als uw voogd. Op 26 juli 2022 werd u meerderjarig en kwam de voogdij van uw moeder tot een einde.

Verder moet worden vastgesteld dat u sinds uw meerderjarigheid géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest gerekruteerd te worden door bende MS13 (CGVS p. 3, p. 4 en p. 5).

U beroept zich in het kader van uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als door uw vader en stiefmoeder werden aangehaald bij hun verzoeken om internationale bescherming. Deze beslissingen werden toegevoegd aan de blauwe map in uw dossier. Hun eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd omdat de verklaringen van uw ouders over jullie problemen met bendeleden niet geloofwaardig werden geacht. Uw ouders legden namelijk geen overeenstemmende verklaringen af op de DVZ en op het CGVS. Zij legden verder op het CGVS weinig doorleefde, weinig overtuigende en tegenstrijdige verklaringen af over het verloop van de feiten. In het kader van het beroep dat uw ouders indienden tegen deze beslissing bevestigde de RvV de beoordeling en beslissing van het CGVS. De Raad merkte eveneens de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen op de DVZ en het CGVS op. De Raad merkte eveneens op dat uw ouders weinig overtuigende verklaringen afleggen over de handelswijze van de bendeleden, dat zij tegenstrijdige verklaringen afleggen over het verloop van de problemen en dat zij er verder niet in slagen hun weinig overtuigende en weinig doorleefde verklaringen te herstellen. De RvV kon de authenticiteit van de klacht die uw ouders neerlegden niet vaststellen en oordeelde dan ook dat deze de geloofwaardigheid van het relaas niet kon herstellen (RvV 253394 p. 15 en p. 16). Het volgende verzoek van uw ouders werd niet ontvankelijk verklaard gezien het CGVS oordeelde dat uw ouders geen nieuwe elementen naar voren brachten die hun kans op internationale bescherming groter maakten. Zo verwierp het CGVS de authenticiteit van de klacht die uw ouders reeds neerlegden tijdens hun beroepsprocedure bij de RvV. Hetzelfde geldt voor de brief van de directeur, die uw ouders zowel tijdens hun eerste verzoek als tijdens hun beroepsprocedure neerlegden en waaraan de RvV slechts een relatieve bewijswaarde toekende. Het CGVS oordeelde dat uw ouders op basis van de algemene media-artikelen die zij neerlegden geen persoonlijke vrees wisten te staven. Uw ouders dienden geen beroep in tegen deze beslissing.

Gezien u zich op dezelfde motieven beroept als uw ouders, waarvan de geloofwaardigheid zowel door het CGVS als de RvV reeds werd verworpen, kan er automatisch ook geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag. De door u afgelegde verklaringen over uw rekrutering zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen aangaande de geloofwaardigheid van uw problemen te wijzigen.

Waar u zich tijdens uw persoonlijk onderhoud beroept op een vrees wegens de noodtoestand in uw land, dient te worden opgemerkt dat u evenmin op basis hiervan in aanmerking komt voor internationale bescherming. Hier moet worden opgemerkt dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat u het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verwijst slechts naar de algemene situatie en geeft het voorbeeld van een jongen die problemen kende met de politie. Zelf heeft u nooit enige problemen gekend (CGVS p. 4 en p. 5). Uw vrees voor vervolging dient echter in concreto te worden aangetoond, hetgeen u hebt nagelaten te doen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u er een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw schoolrapport heeft betrekking op uw schoolactiviteiten hier in België en heeft verder geen betrekking op de essentiële elementen van uw relaas. Op basis van het rapport komt u dan ook niet in aanmerking voor internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden gevisieerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt het niet eens te kunnen zijn met de motivering van de bestreden beslissing en geeft vervolgens een korte theoretische toelichting over het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel

en het evenredigheidsbeginsel. Daarna stelt hij het volgende over zijn asielmotieven:

“-4.3.1. Aangaande verzoekers vrees om aan te sluiten bij de benedeleden

Het Commissariaat-Generaal motiveert vooreerst in haar bestreden beslissing dat verzoeker zich baseert op dezelfde motieven als zijn vader en stiefmoeder hebben verklaard tijdens hun verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze motivatie.

-4.3.1.1. Vooreerst heeft verzoekende partij wel degelijk hierover doorleefde en coherente verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

“(…)”

(zie persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13/02/2023, p. 3-4)

Dat verzoekers verklaringen ook volledig overeenstemmen met wat de recente COI Focus van verweerster aantoont betreffende de manieren waarop jonge mannen ingelijfd worden bij de bende:

« (...) »¹

Uit verweersters eigen COI Focus blijkt aldus dat de manier waarop benedeleden te werk gaan om minderjarigen/jongeren te rekruteren voor hun bende, exact is zoals de verzoeker het beschreven heeft. Het CGVS laat uitschijnen in haar bestreden beslissing dat jonge verzoeker niet ernstig werd ingelijfd door de benedeleden, doch verzoeker wenst hierop te repliceren dat zij, vooraleer zij het land verlieten, heel de tijd thuis waren, alsook dat de benedeleden uiteraard geen verdere stappen konden ondernemen, omdat verzoeker vertrokken was.

Dit impliceert echter niet dat verzoeker niet geviseerd werd door de benedeleden.

-4.3.1.2. Meer zelfs. Zoals verzoeker ook verklaarde, is de situatie in El Salvador verergerd sinds president Bukele de noodtoestand heeft afgekondigd. En dit wordt ook bevestigd in de COI Focus van verweerster:

“(…)”²

Verzoekers verklaringen zijn aldus wel degelijk coherent binnen de huidige situatie in El Salvador.

-4.3.1.3. Ook InSight Crime bevestigt in een recent artikel dat de noodtoestand in El Salvador ertoe leidt dat nog meer jongeren gerekruteerd worden door benedeleden, zoals verzoeker ook zelf verklaarde:

“(…)”³

Sinds de noodtoestand worden voornamelijk jongeren geviseerd, niet enkel door de benedeleden om gerekruteerd te worden, doch ook door de veiligheidsdiensten, gezien ze beschouwd worden als lid van de benedeleden. Hierdoor zijn minderjarigen/jongeren op dit moment in El Salvador, enorm kwetsbaar:

“(…)”⁴

-4.3.1.4. Het is niet voor niets dat de Spokesperson for the UN High Commissioner for Human Rights: Liz Throssell op 05/04/2022 heeft opgeroepen tot voorzichtigheid naar de Salvadoraanse overheid in hun antwoord op het stijgende bendege geweld in El Salvador:

“(…)”⁵

-4.3.1.5. Verzoekers vrees om gerekruteerd te worden door de benedeleden is gegrond.

Niet enkel heeft hij hierover coherente verklaringen afgelegd en werd hij effectief reeds in het verleden benaderd, heeft verzoeker actueel nog een actuelere vrees om gerekruteerd te worden door de benedeleden, gelet op de noodtoestand die er nog steeds geldt in El Salvador.

Verzoekers vrees is gegrond.

-4.3.2. Aangaande de noodtoestand in El Salvador en de vrees om gearresteerd te worden Jonge verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij vreest om slachtoffer te worden van willekeurige arrestaties in het kader van de nog steeds aanhoudende afgekondigde noodtoestand in El Salvador.

-4.3.2.1. Het CGVS motiveert hierover in haar bestreden beslissing het volgende:

“(…)”

(zie bestreden beslissing CGVS, p. 4)

-4.3.2.2. Verzoeker is dan ook verbaasd om de motivering van de bestreden beslissing te lezen, gezien verzoekers verklaringen exact overeenstemmen met wat verweerster zelf in haar bestreden beslissing aanhaalt:

“(…)”

(zie persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13/02/2023, p. 4)

Dat uit de eigen COI Focus van de verweerster, blijkt dat er inderdaad sprake zijn van willekeurige arrestaties door de veiligheidsdiensten:

« (...) »⁶

Verzoekers vrees is gegrond. Alle Salvadoranen lopen actueel een risico op vervolging en willekeurige arrestaties, zeker jonge mannen zoals de verzoeker:

“(…)”⁷

Jonge mannen worden in El Salvador van de straat geplukt, zonder waarschuwing en zonder gegronde reden, behalve het feit dat ze jonge mannen zijn die ‘zouden’ kunnen behoren tot een bende.⁸

-4.3.2.3. Dat de noodtoestand in El Salvador wel degelijk ook een gegronde vrees voor verzoeker inhoudt indien hij dient terug te keren naar El Salvador.

De eigen informatie van verweerster bevestigt verzoekers verklaringen hier ook in. Het CGVS kan niet motiveren dat verzoekers verklaringen niet afdoende concreet is om aan te tonen dat hij een vrees heeft voor willekeurige arrestaties, als verzoekers verklaringen bevestigen wat het CGVS zelf aanhaalt in haar COI Focus.

Dit getuigt niet van enig zorgvuldig bestuur.”

Vervolgens citeert verzoeker artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en stelt hij niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing over artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat hij, gelet op zijn leeftijd om gerekruteerd te worden, een specifiek profiel en de nodige kwetsbaarheid heeft en citeert vervolgens uit rapporten van Human Rights Watch en Amnesty International over het bendegeweld en mensenrechtenschendingen in El Salvador. Hij stelt voorts dat El Salvador op een overtuigende eerste plaats staat waar burgers het slachtoffer kunnen worden van dodelijk geweld en dat op 27 maart 2022 de noodtoestand in El Salvador werd aangekondigd nadat er op één dag tijd 62 doden vielen door bendegeweld, waarna hij citeert uit een rapport van OSAC.

Daarna voert verzoeker een omstandig betoog over de risico's van terugkeerders. Hij meent dat daarbij “met verscheidende elementen moet rekening worden gehouden bijvoorbeeld de duur van het verblijf in het buitenland, het land van verblijf, de mate van vermogendheid, het type problemen die men voor vertrek heeft gehad” en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dit *in casu* niet heeft gedaan.

Ten slotte laat verzoeker gelden dat het volgens recente literatuur dient te worden aanvaard dat er in El Salvador willekeurig geweld heerst in het kader van een gewapend conflict, waarna hij citeert uit een publicatie van het Georgetown Institute for Women and Peace.

Verzoeker besluit dat de situatie in El Salvador, zeker sinds de uitgeroepen noodtoestand van maart 2022 door President Bukele, ervoor gezorgd heeft dat er meer geweld heerst in El Salvador, met bitter weinig respect voor de mensenrechten en dat hij minstens erkend had moeten worden of dat hem ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus had moeten worden toegekend.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de COI Focus “Salvador. Situation sécuritaire” van 4 juli 2022 (stuk 3);
- het rapport “El Salvador's Security Crackdown May Feed Gang Recruitment” van InSight Crime van 15 juni 2022 (stuk 4);
- het rapport “Imprisoning children: How El Salvador's adults fail young people involved in gangs” van Global Voices van 20 april 2022 (stuk 5);
- een briefing note van OHCHR van 5 april 2022 (stuk 6);
- het artikel “All Salvadorans at risk: Inside El Salvador's gang crackdown” van Al Jazeera van 21 april 2022 (stuk 7);
- het artikel “Pressure to make arrests as El Salvador extends gang crackdown” van Al Jazeera van 21 mei 2022 (stuk 8);
- het “World Report 2022, El Salvador” van Human Rights Watch (stuk 9);
- het rapport “El Salvador” van Human Rights Watch (stuk 10);
- het “Report 2021/22” van Amnesty International (stuk 11);
- het rapport “El Salvador: Broad ‘State of Emergency’ Risks Abuse” van Human Rights Watch (stuk 12);
- het “El Salvador 2020 Crime & Safety Report” van OSAC (stuk 13);

- het rapport “*Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*” van Human Rights Watch van februari 2020 (stuk 14);
- het arrest nr. 257 185 van 24 juni 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (stuk 15);
- het rapport “*Gang Violence as Armed Conflict*” van het Georgetown Institute for Women and Peace van november 2018 (stuk 16).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 1 (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk gemaakt heeft El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of omdat hij er een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, nu (i) hij zich op dezelfde motieven beroept als zijn ouders, waarvan de geloofwaardigheid zowel door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) als de Raad reeds werd verworpen, zodat er automatisch ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag, (ii) de door hem afgelegde verklaringen over zijn rekrutering niet in staat zijn deze vaststellingen aangaande de geloofwaardigheid van zijn problemen te wijzigen, (iii) hij heeft nagelaten zijn vrees voor vervolging wegens de noodtoestand in zijn land *in concreto* aan te tonen, (iv) hij op basis van zijn schoolrapport niet in aanmerking komt voor internationale bescherming en (v) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald en omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in

rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omdat hij werd benaderd door twee onbekende mannen die wilden dat hij zou toetreden tot hun bende en zou fungeren als uitkijkpost en die hem met de dood bedreigden omdat hij dit weigerde.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn schoolrapport voor (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten'). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, heeft dit rapport betrekking op zijn schoolactiviteiten in België en heeft dit geen betrekking op de essentiële elementen van zijn relaas, zodat verzoeker op basis van dit rapport niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Verzoeker betwist dit niet.

Het door verzoeker voorgelegde schoolrapport volstaat dan ook niet om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Vooreerst herinnert de Raad eraan dat op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering.

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld, zoals (onder meer) personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen. Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bijvoorbeeld wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht.

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (zie: "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016, p. 28-29 e.v.: "*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*"; "*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee*"; "*Depending on the particular circumstances of the case (...)*").

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij zich op dezelfde motieven beroept als zijn ouders, waarvan de geloofwaardigheid zowel door het CGVS als de Raad reeds werd verworpen, zodat er automatisch ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas en omdat de door hem afgelegde verklaringen over zijn rekrutering niet in staat zijn deze vaststellingen aangaande de geloofwaardigheid van zijn problemen te wijzigen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U beroept zich in het kader van uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als door uw vader en stiefmoeder werden aangehaald bij hun verzoeken om internationale bescherming. Deze beslissingen werden toegevoegd aan de blauwe map in uw dossier. Hun eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd omdat de verklaringen van uw ouders over jullie problemen met benedeleden niet geloofwaardig werden geacht. Uw ouders legden namelijk geen overeenstemmende verklaringen af op de DVZ en op het CGVS. Zij legden verder op het CGVS weinig doorleefde, weinig overtuigende en tegenstrijdige verklaringen af over het verloop van de feiten. In het kader van het beroep dat uw ouders indienden tegen deze beslissing bevestigde de RvV de beoordeling en beslissing van het CGVS. De Raad merkte eveneens de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen op de DVZ en het CGVS op. De Raad merkte eveneens op dat uw ouders weinig overtuigende verklaringen afleggen over de handelswijze van de benedeleden, dat zij tegenstrijdige verklaringen afleggen over het verloop van de problemen en dat zij er verder niet in slagen hun weinig overtuigende en weinig doorleefde verklaringen te herstellen. De RvV kon de authenticiteit van de klacht die uw ouders neerlegden niet vaststellen en oordeelde dan ook dat deze de geloofwaardigheid van het relaas niet kon herstellen (RvV 253394 p. 15 en p. 16). Het volgende verzoek van uw ouders werd niet ontvankelijk verklaard gezien het CGVS oordeelde dat uw ouders geen nieuwe elementen naar voren brachten die hun kans op internationale bescherming groter maakten. Zo verwierp het CGVS de authenticiteit van de klacht die uw ouders reeds neerlegden tijdens hun beroepsprocedure bij de RvV. Hetzelfde geldt voor de brief van de directeur, die uw ouders zowel tijdens hun eerste verzoek als tijdens hun beroepsprocedure neerlegden en waaraan de RvV slechts een relatieve bewijswaarde toekende. Het CGVS oordeelde dat uw ouders op basis van de algemene media-artikelen die zij neerlegden geen persoonlijke vrees wisten te staven. Uw ouders dienden geen beroep in tegen deze beslissing.

Gezien u zich op dezelfde motieven beroept als uw ouders, waarvan de geloofwaardigheid zowel door het CGVS als de RvV reeds werd verworpen, kan er automatisch ook geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. De door u afgelegde verklaringen over uw rekrutering zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen aangaande de geloofwaardigheid van uw problemen te wijzigen.”

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen en het stellen dat deze verklaringen doorleefd en coherent zijn en *“volledig overeenstemmen met wat de recente COI Focus van verweerster aantoonde betreffende de manieren waarop jonge mannen ingelijfd worden bij de bende”*, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker nog laat gelden dat zij heel de tijd thuis waren vooraleer zij het land verlieten en dat de benedeleden geen verdere stappen konden ondernemen omdat hij vertrokken was, maar dat dit niet impliceert dat hij niet geïnterviewd werd door de benedeleden, doet hij geen enkele afbreuk aan de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen waarom aan zijn asielrelaas geen geloof wordt gehecht.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernoemen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker de door hem aangehaalde problemen met benedeleden die hem zouden willen rekruteren niet aannemelijk.

Wat betreft de door verzoeker ingeroepen vrees wegens de noodtoestand in El Salvador, oordeelt de adjunct-commissaris om de volgende redenen dat verzoeker op basis hiervan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming:

“Hier moet worden opgemerkt dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat u het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verwijst slechts naar de algemene situatie en geeft het voorbeeld van een jongen die problemen kende met de politie. Zelf heeft u nooit enige problemen gekend (CGVS p. 4 en p. 5). Uw vrees voor vervolging dient echter in concreto te worden aangetoond, hetgeen u hebt nagelaten te doen.”

Ook in zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot een verwijzing naar de algemene situatie in El Salvador sinds het inroepen van de noodtoestand en tot een herhaling van de door hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS afgelegde verklaringen. Hij werpt hiermee geen ander licht op de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, blijkt uit de door hem aangehaalde informatie niet dat alle Salvadoranen – of alle jonge mannen – actueel een risico lopen op vervolging en willekeurige arrestaties. Hoewel uit de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 4 juli 2022, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, weliswaar blijkt dat ook onschuldige burgers gearresteerd worden, zou in slechts tien procent van de gevallen geen link met de bendes aanwezig zijn en zouden dus nog steeds burgers met een duidelijk profiel gevisieerd worden. Te dezen toont verzoeker niet aan dat hij een link heeft met een bende of een duidelijk risicoprofiel heeft.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij riskeert het slachtoffer te worden van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet als gevolg van de politieacties in het kader van de in maart 2022 afgekondigde noodtoestand in El Salvador.

Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift nog de risico's van terugkeerders aanstipt, wijst de Raad erop dat op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat hij naar aanleiding van de door hem aangehaalde feiten en gebeurtenissen een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar El Salvador. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zal ondervinden. Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom hij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van zijn asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Overigens heeft verzoeker, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt en door hem niet wordt betwist, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst

om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest met nr. 257 185 van 24 november 2021 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Ten slotte toont verzoeker niet aan dat de invoering van de noodtoestand in maart 2022 tot een andere beoordeling leidt. Uit de aangebrachte informatie kan niet blijken dat terugkeerders uit het buitenland daarbij geïsoleerd worden en disproportioneel meer veroordeeld en gearresteerd worden dan andere Salvadoranen. Voorts blijkt uit de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 4 juli 2022, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, weliswaar dat ook onschuldige burgers gearresteerd worden, doch dat in slechts tien procent van de gevallen geen link met de bendes aanwezig zou zijn en dus nog steeds burgers met een duidelijk profiel geïsoleerd worden. *In casu* toont verzoeker niet aan dat hij omwille van zijn loutere verblijf in het buitenland bij terugkeer persoonlijk geïsoleerd zal worden.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

De voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als risicopersoon dient te worden beschouwd in geval van terugkeer naar El Salvador.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij geconcludeerd werd dat hij de door hem aangehaalde problemen met bendeleden in El Salvador niet aannemelijk heeft gemaakt, dat hij ook niet aannemelijk maakt dat hij riskeert het slachtoffer te worden van vervolging als gevolg van de politieacties in het kader van de in maart 2022 afgekondigde noodtoestand in El Salvador en dat zijn verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïsoleerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een

“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en dat *“(i)n these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld. Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

In het kader van de noodtoestand kan behoudens het hoger gestelde nog worden vastgesteld dat de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen hebben gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. De Raad volgt het standpunt van de adjunct-commissaris dat ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador er evenwel geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dan ook niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend drieëntwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN